

מקום ראשון:

ליל-בר פייזר. מרכז חינוך ליאו באק, חיפה. המורה: מיכל שקולניקוב

נשיקה לעת ליל

בלילה ההוא היינו רק אני ואת.

נשענו יחד על גדר המרפסת וחיבקתי אותך באצבעותיי.

נאנחת. היית אז חצי מנומנמת ממאורעות היום, ולא יכולתי להאשים אותך. העולם אכן קשה ומייאש, יקירתי.

קירבתי את שפתיי לשפתך, כבדרך הרגל. התענגתי מנוכחותך ורציתי עוד. אני זקוק לך.

כשאני איתך, שואף את ריחך שנשאר על בגדיי אחרי כל מפגש, אני מסוגל לחשוב בצלילות.

הם לא אוהבים אותך.

הם לא מבינים את מה שיש בינינו.

הם רוצים שאפרד ממך. אומרים שאת השפעה רעה עליי. מה הם יודעים?

אל תעזי לעזוב אותי.

העולם שסביבנו התחיל להחשיך. אורות הרחוב כבו לעת לילה, והחלונות בבתים החשיכו גם הם. אור המרפסת הצהוב העמום עטף אותנו כשמיכה רכה והגן עלינו מהעלטה העוינת.

הסתכלתי עלייך כשהרחוב הרדום היה פרוס לפנינו. הבטתי מטה עוד פעם אחת.

חשבתי על מטרה ועל יעד, חשבתי על שיש ועל שאין, חשבתי על הכול.

נאנחת שוב בין אצבעותיי. ריחך הממכר התגרה באפי.

חשבתי על צורך, חשבתי עלייך גוועת לשינה בין אצבעותיי. חשבתי על אפשרויות. תמיד קיימות עוד אפשרויות.

בלילה ההוא היינו רק את ואני.

השמיים נראו כל כך שחורים וכל כך קרובים. ידי הרפתה. הרגשתי את הרוח.

הפלתי אותך אל הרצפה ודרכתי עלייך, מכבה אותך לחלוטין.

ראיתי את האור, שזהר כנגד החושך שסביבי.